

Vesi vanhin ja viisain

Lumisateen hämärässä kuljen pitkin talvista metsätietä. Luonto on hiljainen valkean peiton alla. Eräässä notkelmassa kuuluu veden solinaa, hangen alla pulppuaa puro. Lumettomasta silmäkkeestä näen kivien välissä virtaavan tumman veden kimalluksen. Pysähdyn sen vierelle ja hiljennyn kuuntelemaan.

Mielessä välähtää luonnontiedon oppikirjan kaavio veden kiertokulusta luonnossa. Talvista puroa katsellessani vesi ja sen työ tuntuvat arvokkailta ja tämän elementin olemus juuri tässä kohdassa kulkuaan jopa persoonalliselta, yksilölliseltä. Niin kuin veri suonissani, on vesi tässä purossa kuin yhdessä luomakunnan suonessa. Se ylläpitää elämää. Mitään vaatimatta se antaa.

Mikä on se voima, joka ylläpitää veden kiertokulkua luonnossa? Joitakin vastauksia on, mutta niihin on taas lisäkysymyksiä, joista viimeiset jäävät vaille vastausta. Enemmän kuin teorit, kiehtoo mieltä juuri tämän puron persoona. Se on osa valtavasta vesien virrasta, niin kuin minun elämäni on osa valtavasta elämän vuosta. Vesi on myös osa minua. Myös minun tulisi oppia elämään kuten tuo puro: tekemään työni pyytämättä, kaikkeudelle antaen.

Kuuntelen tuota ajatusta miettimättä sitä. Se tuntuu oikealta siinä pyyteettömän luonnon keskellä. Vesi solisee mennessään lumisten mättäiden lomitse. Siinä se toimittaa tehtäväänsä, jonka Luoja on sille antanut aikojen kuluessa, niin että sitä on vaikea käsittää. Se on iloinen, hyvinvoiva puro. Mahtaako se tietää kulkevasa mereen ja nousevansa ylös pilviksi ja satavansa taas maahan jonkin puron alkulähteille?

* * *

Puro halusi puhua kohdatessamme juuri tässä elämämme kohdassa. Silläkin on sielunsa, sisäinen olemuksensa. Se tekee työtään osana suurempaa kokonaisuutta, suurempaa persoona. Tuhoamatta mitään, vain palvellen.

Se oli jotenkin herkkä hetki. Veden kiertokulku symboloi kaiken elämän kiertokulkua. Lumihiutaleissa vesi on kenties kaikkein persoonallisimmassa muodossaan sillä jokainen kide on yksilö ja samalla osa suurta kokonaisuutta. Ja kuten tiedämme, jokaisella vesikiteellä on myös oma energettinen olemuksensa.

Kolme tuhatta vuotta sitten kiinalainen filosofi Lao-Tse istui varmaan myös puron äärellä kirjoittaessaan:

*Korkein hyvä on niin kuin vesi.
Veden hyvyys, se hyödyttää kymmentätuhatta oliota.
Kuitenkaan se ei pyri ylöspäin, vaan pysyttelee paikoissa, joita kaikki vihaavat.
Sen vuoksi se on lähellä Taa.*

*Ei mikään koko maailmassa ole niin heikkoa ja taipuvaa kuin vesi,
mutta väkevän alasmurtamiseen ei sille ole vertaista.*